

Teen silmad lahti, ärkan, tõusen voodist üles, vaatan aknast välja, vaatan seda linna ja miskit minus teab, et see mis ma näen, on mu enda reaalsus, ka sinu, kes sa mõtiskled, oled sarnases, oled siin. Selleks, et näha mis ei meeldi, on hea seda kogeda. Kuhu me liigume selle üleliigse linnastumisega, äkki on aeg olla valmis, et uuesti maastuda? Kuhu viib see elutormi kiirrong, kas ja kuhu teeme me oma vahepeatused, kas ka väljume nendes ühis ja üksikpeatustes, et vajadusel mööda uusi teid siis ühiselt või üksi kulgeda, sõita? Kas me elud siin siis sedavõrd planeeritud, vaba aega peatumisteks, muutusteks veel leiame?

Teeme pausi, et avada uks iseendasse, iseenda algsesse, rahu ja õnne olemusse.

Aksepteerin, olen, vaatan, mõtlen, tean, et miskit muutub aga kuhu me hetkel liigume ja kuhu on meil vaja jõuda? Aega on, aeg on nüüd ja seda on võimalik kogeda, olles eneses, olles kohal. Tormis on ehedamalt märgata mis tormis toimub, peaasi, et ise ärkvel oleme, see vast kõige olulisem. Torm võib olla meile abiks, tõukeks, me ise loojana otsustame, mis parasjagu kogeme, mis tunneme, mis teeme. Mõistame ja kogeme nii, et hiljem see muster enam ei korduks, et me mõted ei kerkiks enam tast. Varasem mõistatus on saanud lahendi, oleme leidnud ja kokku pannud olemasoleva puzzle tükid, sellest hetkest, osa omast, tervest elust.

Kõik sõltub suhtumisest, sina otsustad, kuidas sina täna sellele reageerid.

Unustame hea ja halva, musta ja valge, sa oled need mõlemad või mitte kumbki. Ära karda oma nõrkust, see on su tugevus, kasuta seda, see oled sina, kes on kõikvõimas ja kõiknõrk ühes. Tee oma kehaga koostööd, tema annab sulle teada mis suunas liikuda, iga keharakk annab sellest märku. Alati on olemas tee, avanev uks iseendasse, olgu see võimalus kui õhk õrn tahes. Kasuta seda nähtamatut, õhkõrna võimalust, see on alati sinuga. Sina saad olla sama terav, kui kõige teravam tera. Too enda kaks poolust kokku, vasak ja parem ja nende kahe pooluse vahel on see, mida oled otsinud, ootamas sind. Olgu see ühendus kui õrn tahes, selles ühenduses on sinu olemus, seal oled sina, täies oma hiilguses, ilma igasuguste mõjutusteta, oma puhtamail kujul, oma alges, jumalikus algolemuses.

Midagi pole vaja lisada, ära võtta. Oled täiuslik, just sellisena, nagu oled.

Rahu on igal pool, linnasaginas on seda vast keerulisem märgata, vabanemine mõtete koormaist aitab meil märgata. Inimesed ju siin kui seal aga vahest kutsub ikka maale, linnast ära, seal kus teine kulgemine, kus rahu ja vaikus, seal kus teine aeg-ruum. Mida sa usud, see on, see tuleb. Kõik tuleb, kõik on, nii see on. Sina ise saad avada selle ukse, sina ise saad avada kõik oma ukсед, oma uued teed, mitte keegi teine. Peatu veelkord, et avada uks iseendasse, sest sina oled selle ukse võti ja see uks. Peatu nii palju kui vaja, et see uks jääks alati sulle avatuks.

Uks iseenda päris koju, uks iseenda sügavusse, mõistmaks mõistusele mõistmatut.

Tänu ja armastusega,
[Hingetee](#)

[< EELMISELE LEHELE](#)